Dit is mijn kelder

De onderzoeker wil naar beneden en de man met de sleutels zegt nee.

Inhoudsopgave

1. De muur is gaan zakken
2. Verwerking binnen twee werkdagen
3. Wie heeft die kast gewezen?
4. Het stempelrad stond nog op vorige week
5. De onderste la
6. Negen briefjes achter de ventilator
7. Twee herinneringen, één reeks
8. In haar versie slaapt hij
9. Waar de pen vastliep
10. Zij liet hem wijzen
11. Achttien graden in de kelder
12. Doel van het onderzoek: niets ingevuld

Hoofdstuk 1- De muur is gaan zakken

Op ooghoogte liep de scheur nog met de voeg mee, netjes, alsof iemand hem daar zo had bedoeld. Een halve meter lager verliet hij de voeg en ging schuin door de steen zelf, van rek 14 af, en in de barst lag het meel van het beton nog los, nergens heen gewaaid.
Willeboord zette het lipje van de rolmaat boven tegen de wand en liet het band aflopen tot het getal onder zijn duim kwam. Hij bracht zijn wang tot een hand van de steen om er van dichtbij naar te kijken. De wand was warm. Niet van de zon, de zon kwam hier nooit, maar warm zoals een kruik warm is die de hele dag onder een deken heeft gelegen.
"Zeven," zei hij.
"Herstel van wand en vloer, en ontsluiting van de getroffen reeksen." Hubertha hield de brief aan de bovenhoek tussen twee vingers, van haar blouse af. "Dat is één post. Dat is het mooie eraan. Ik hoef het niet te splitsen."
"In maart was het vier."
"Elf weken. Zes juli tot en met achttien september." Ze keek naar de buizen onder het plafond en telde met haar duim langs haar vingers, zonder geluid. "De opening zet ik op de vijftiende. Dan heb ik de laatste week nog voor de verantwoording."
Hij schoof de rolmaat naar beneden en zette het lipje in de scheur op de hoogte van de derde legger. Daar stond een steen een haar naar voren; je vond het met je vingertop voordat je het zag.
"Elf."

"Twaalfhonderd bezoekers in negen weken is honderddertig per week." Hubertha legde haar vlakke hand naast de scheur tegen de wand, haalde hem weg en keek in haar palm. "Dat haal ik met de scholen. Een klas is zestig op één ochtend." Ze veegde haar hand af aan de achterkant van de brief en liet daar een grijze haal achter. "En een banier aan de buitenmuur. Vier meter tachtig is het vlak boven de ingang, aan de kant van de Markt. Een naam en een titel, en de titel heb ik nog niet."
"Elf millimeter," zei hij.
Achter hen, aan het eind van de gang, sloeg de compressor aan. Twee tellen aanloop, en dan een brom die in de leggers ging zitten en de dozen meenam. Na een halve minuut hield hij op en was de gang stil op het water in de leiding na.
Willeboord hield haar het lipje voor en wees met zijn kin naar boven, naar de voeg. "Vasthouden. Je duim erop en niet trekken."
Hubertha nam het tussen duim en nagel en zette haar arm omhoog tegen de wand. De mouw van haar blouse zakte naar haar elleboog. In haar andere hand hield ze de brief, met de duim over de vouw.
Hij zakte op één knie in het gruis en nam de behuizing mee naar beneden, draaide zijn hoofd schuin en legde zijn hand plat op de vloer naast de plint. Bij de vloer was het beton koel onder zijn handpalm. De scheur liep daar toe tot een lijn waar je een briefkaart niet in kreeg.
"Twee," zei hij tegen de plint.
Boven hem bewoog het papier. "Inzet van één extern deskundige voor de duur van het project, maximaal elf weken," las Hubertha. "Eén. Dat is vrijdag gegaan. Nieuwenhuijse."
Hij bleef op zijn knie zitten met zijn duim op het band.

"Die komt onder jouw beheer. Aanvragen, uren, begeleiding. Ik wil haar niet in mijn agenda hebben, ik wil haar in de zaal." Haar arm stond nog omhoog en haar hand begon te zakken, een vinger en een vinger. "Zes juli begint ze. Dat is maandag."
Hij nam het band uit haar vingers, liet het lopen en het sloeg terug in de behuizing met een klap die de gang in verderging, tot achter het tussenschot. Toen kwam hij overeind met zijn hand tegen de zijkant van rek 14 aan. Hij tikte zijn schoen tegen de plint, een keer, nog een keer, en veegde het laatste van de neus met de zijkant van zijn hand.
Uit zijn borstzak kwam een potlood met een punt die met een mes was gesneden. Op het karton bij de kar lag het klembord met het schadeformulier eronder, de velden leeg, de balpen onder de klem. Hij keek er niet naar. Hij legde zijn linkerhand open, met de rug naar boven, en schreef op de huid tussen de knokkels en het gewricht drie getallen onder elkaar: 7, 11, 2. Het potlood haakte in de rimpels en hij hield de huid strak met zijn andere hand, zoals je papier vlak houdt.
Hubertha wees met de brief naar het klembord.
"Het formulier."
"Zevenentwintig graden hier, en achtenzestig procent." Hij blies over zijn hand. "Als ik dat ding hier invul trekt het papier scheef en dan moet ik het boven overschrijven."
"Uit Goes," zei hij daarna.
Ze liet de brief zakken.
"Staat dat erin?"
"In de aanvraag van vorig jaar stond het. Bijlage drie, de begroting van de externe, met de reisdagen erbij." Hij schoof het potlood terug in zijn borstzak, met de punt

naar boven. "Die aanvraag heeft hier zes weken op de balie gelegen omdat er een kopie bij moest van de inventaris."
"Die heb jij dus gelezen."
"Ik heb de inventaris gekopieerd."
Hubertha vouwde de brief in drie en drukte de vouwen na met haar nagel, eerst de onderste, toen de bovenste.
"De aannemer wil drie meter vrij langs de hele wand. Dat is veertien, vijftien en zestien leeg."
"Tweehonderdtwaalf hoeft niet weg."
"Tweehonderdtwaalf is de reeks."
"Tweehonderdtwaalf is een kast. Die staat los, op vier poten, met zijn rug tegen veertien aan." Hij legde zijn rechterhand op de bovenrand van het blik en liet hem daar liggen. "Die schuif ik een halve meter de gang in, dan kan hij er met zijn arm achter en met zijn voegijzer erbij. En de rekken gaan naar de zuidkant, maar niet die kast, want dan ligt de hele reeks in dozen op de gang en dan ben ik hem drie weken kwijt."
"Dan blijft die staan waar hij staat." Ze schoof de brief in de map onder haar arm. "En jij schrijft die drie getallen op het formulier."
"Die staan er al op."
Hij hield zijn hand van zijn broek af, met de rug naar boven. Achter hen sloeg de compressor weer aan, en in het vocht op zijn huid was de zeven al wat dikker dan hij hem had geschreven.
Beneden ging het rolluik van de kapperszaak omhoog en daarna kwam de radio door de vloer, een bas die in de plinten bleef zitten.
Ze zette de ventilator op de vensterbank, met de voet half op de richel, en draaide hem naar binnen. Het snoer trok de stekker scheef uit het stopcontact.

Op tafel lag de brief van het archief, twee bladen met een nietje erdoor. Daarnaast legde ze de andere, waarin drie keer het woord terugvordering stond en één keer een bedrag, en die op de achterkant doorliep. De lucht kwam over het papier en tilde de hoeken op, allebei tegelijk. Ze zette haar kop op de brief van de uitgeverij.
Haar schrift lag open op de bladzijde van mei, waar stond wat ze nodig had. Zes weken. Ze zette het potlood op het woord zes, haalde er twee strepen door en schreef erboven elf. De punt brak in de laatste hoek van de l. Ze veegde het grafiet weg met de zijkant van haar hand.
De telefoon lag met het scherm omhoog, het nummer van de uitgeverij er nog op van gisteravond. Ze draaide hem om.
Toen zocht ze op het eerste blad van het archief het doorkiesnummer, schreef het met balpen over op de rug van haar hand, cijfer voor cijfer, en haalde haar jas van de stoelleuning.
Het rook bij de balie naar nat karton en naar iets zoeters daaronder. De damp van de waterkoker trok omhoog langs de scheidingswand en sloeg neer op het glas, waarachter zijn bureau stond.
Willeboord hield de tuit tegen de bovenrand van een etiket en liet hem daar staan. Op de balie lagen vier dozen plat uitgevouwen, met de oude nummers er nog op, en naast de koker een krant waarop de etiketten gingen die er al af waren.
"Drie per dag," zei hij. "Niet vier. Inleveren voor tien uur of bij de eerste pauze. Verwerking binnen twee werkdagen."
"Twee werkdagen."
"Dat staat ook in de brief." Hij schoof een paletmes onder de hoek van het etiket, bewoog het heen en weer,

en het papier kwam mee met een vel karton eraan.
"Vrijdag inleveren is dinsdag halen."
Barendina legde haar hand naast de stapel briefjes. Het nieuwe model was groter dan ze zich herinnerde, met een doordrukblad eronder in een kleur tussen roze en grijs.
"En naar beneden kan ik niet."
"Naar beneden kan niemand die hier niet in dienst is." Hij legde het etiket op de krant, met de beschreven kant omhoog. "Dat is geen regel van mij. Dat staat in de verzekering."
"Vorige keer stond het er ook in."
De koker klikte af. Hij drukte hem opnieuw aan en het water begon te tikken tegen de bodem.
"Honderdveertien dozen heb ik zelf naar boven gebracht dit jaar," zei hij. "Dat is geen klacht, dat is het aantal."
Ze trok een briefje van de stapel en legde het recht met de onderrand langs de rand van de balie. Boven de hokjes stonden de velden in een letter uit een andere tijd: naam van de aanvrager, hoedanigheid, adres, inventarisnummer, doel van het onderzoek.
"Wanneer komt tweehonderdtwaalf in de planning," zei ze.
"Achtenvijftig procent vanmorgen om acht uur." Hij draaide de volgende doos een kwartslag naar zich toe. "Dat is drie meer dan vrijdag en dat is met de aannemer die nog niet eens begonnen is. Zodra dat voegwerk open ligt zit ik op zeventig."
"Achtenvijftig."
"Beneden. Hierboven haalt het niks, hierboven staat een apparaat in het plafond." Hij knikte naar het rooster zonder op te kijken. "Dat druppelt in een emmer. Die emmer leeg ik zelf."